

nævner dette, for at man ikke oppe i Landstinget skal tro, at Bank of England har en særlig selvstyrende Stilling og staa frit. Naar alt tages i Betragtning, staa den maaske som en af de Banker, der skylder Regeringen mest, og derfor behøver Regeringen ikke at have nogen særlig Tilsynshavende.

Jeg haaber, at Flertallet her vil stemme for Flertallets Ændringer, idet der derved udtrykkes den Tanke, at den danske Nationalbank ikke skal være en Bank, der blot retter sig efter det københavnske Pengemarked, men det skal være en Bank, der rækker vidt ud i Landet og kommer Befolkningen til gode. Jeg nævnede allerede ved 2den Behandling en saa vigtig Ting som, at det er Nationalbanken, der sætter Sterling-Kursen, hvorfor den har den største Betydning for det danske Landbrug. Vi faa hjem fra England saadant noget som 300 Mill. aarlig, anviste i Sterling, og hver Øre, Kursen stiger, betyder derfor meget. Naar Nationalbanken ikke har Øje for at holde Sterlingkursen oppe saa højt som muligt, taber den danske Befolkning meget derved. Jeg kan ikke nøjagtig se det af Nationalbankens Regnskab, men Bankkontoret i Aarhus har købt engelske Anvisninger og Veksler for 61 Mill., Bankkontoret i Aalborg for saadant noget som 51 Mill., i Nykøbing for 21 Mill., i Odense for 6 Mill. Det vil blive nærmest 150 Mill. Men saa er der 150 Mill. tilbage, dem have selvfølgelig de private Banker taget. Jeg nævner det blot, fordi det er af største Betydning, at Regeringen og Lovgivningsmagten kunde faa, ikke mindre, men snarere mere Indflydelse, end de have. Naar Landstinget har villet indskrænke det, er det derfor en fejl Vej, som Folketinget ikke kan eller bør gaa ind paa.

Justitsministeren (Alberti): Jeg kan tiltræde de Ændringsforslag, som ere stillede af Udvalgets Flertal. Saa vidt jeg har forstaaet Forhandlingens Gang, har Hovedfrygten i det andet Ting været, at Staten skulde faa alt for stor Indflydelse paa Rentens og Diskontoens Ansættelse, hvis Finansministeren i Forbindelse med de 2 kongevalgte Direktører skulde være i Stand til i et givet Moment at forhindre enten en Forhøjelse eller en Nedsættelse af Renten og Diskontoen, og at dette i det givne Moment kunde komme til at virke til Skade for Nationalbanken og derigennem for Samfundets Interesser. De Ændringsforslag, der nu ere stillede, og,

som jeg mener, bør betragtes som en Helhed, bortfjerne fuldstændig denne Frygt. Thi efter det første af Ændringsforslagene om en ny § 8 vil Finansministeren, selv om han kunde tænkes at have saadant i Sinde, ikke være i Stand til i Forbindelse med de 2 kongevalgte Direktører at bestemme, hvorledes Renten og Diskontoen skulde være. Han faar Lejlighed til at gøre sin Indflydelse gældende og til at fremsætte de Oplysninger, som han i det givne Øjeblik maatte sidde inde med, og som utvivlsomt bør komme frem ved en saadan Lejlighed. Men han vil ikke være i Stand til, selv om han vilde det, at beherske Afgørelsen. Nu er Forholdet det, at det jo aldrig har været Mening fra Regeringens Side, at Finansministeren skulde eller vilde beherske Afgørelsen. Det har aldrig været tænkt som en Mulighed, at de kongevalgte Direktører, efter at de vare udnævnte, skulde udelukkende se hen til Regeringen; tværtimod, man er gaaet ud fra som en Selvfølge, at den Ledetraad, de vilde følge, var den, de fandt i at have Øje med Bankens og Samfundets Interesser. Men da denne Frygt, der har været til Stede, aabenbart har haft en meget betydelig Indflydelse paa Stillingen i Landstinget, saa er det heldigt, at det under Nr. 1 stillede Ændringsforslag fuldstændig hæver denne Frygt.

Men samtidig med, at denne Frygt hæves, Frygten for, at Finansministeren sammen med de 2 kongevalgte Direktører skulde kunne beherske Pengepolitikken i et givet Øjeblik, maa jo fornuftigvis Frygten for at have 2 kongevalgte Direktører være bortfalden, og saa mener jeg, at Forslagene tagne som Helhed vise en meget stor Imødekommen overfor det andet Ting, særlig naar henses til, at Nationalbankens Direktion og Repræsentantskab ere indgaaede paa den Ordning, Lovforslaget hjemlede baade ved § 8, saaledes som den den Gang var affattet, og ved Bestemmelsen om de to kongevalgte Direktører. Jeg kan derfor ikke tro, andet end, at lige overfor den store Imødekommen, der saaledes er vist overfor det andet Ting, vil denne Lov nu kunne gaa sin jævne og uhindrede Gang uden noget Fællesudvalg, thi jeg skal ikke nægte, at et Fællesudvalg paa denne Tid af Rigsdagssamlingen har jeg ikke store Tanker om. Jeg skal derfor anbefale de to stillede Ændringsforslag.

Overfor det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) skal jeg sige,